

Arrest

nr. 100 499 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard werd en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 3 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekster op 6 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) indient. Op 31 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 5 december 2012 ter kennis gebracht wordt. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een

beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 5 december 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 06.06.2012 legt betrokkene een paspoort voor op naam van K., F. Betrokkene heeft echter nagelaten de pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij zijn aanvraag te voegen. Aldus toont betrokkene zijn identiteit niet aan zoals bedoeld in art. 9ter §2 1e lid. Krachtens wil van de wetgever berust de bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van de op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S., T. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

K., F. (...), en van nationaliteit Kameroen te zijn

En haar minderjarige kinderen:

A., B.R. (...)

A., J.R. (...)

F., M.C. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geldig paspoort en/of visum;”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat de verzoekers op 2 maart 2011 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Het beroep tegen deze beslissing werd op 30 mei 2011 bij arrest nr. 62382 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bovendien kregen de verzoekers op

27 maart 2012 nog een tweede bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen dit bevel werd geen beroep ingediend, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Derhalve kan worden gesteld dat de bevelen van 2 maart 2011 en 27 maart 2012 definitief zijn en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoekers er geen gevolg aan hebben gegeven. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Bijgevolg maken het bestreden bevel een herhaalde bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2012 en 25 oktober 2012 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden. (cfr. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekers geen enkel middel ontplooiën ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De middelen die worden aangevoerd zijn enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing steunt op andere juridische en feitelijke overwegingen dan die waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Het is niet omdat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dat de tweede bestreden beslissing dienvolgens ook moet vernietigd worden. De verzoekers vallen immers terug op een openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die op zich hun illegale verblijfssituatie, die door verzoekers niet betwist wordt, niet wijzigt.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

« Artikel 9ter §3 - 20 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 06.06.2012 legt betrokkene een paspoort voor op naam van Karsita'ah, Fleurette. Betrokkene heeft echter nagelaten de pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij zijn aanvraag te voegen. Aldus toont betrokkene zijn identiteit niet aan zoals bedoeld in art. 9ter §2 le lid. Krachtens wil van de wetgever berust de bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en — datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van de op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

»

1. Verwerende partij oordeelt dat verzoekster geen bewijs levert van haar identiteit en nationaliteit omdat zij nagelaten heeft de pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij haar aanvraag te voegen, en daardoor geen sluitend bewijs levert van haar identiteit zoals vereist in artikel 9 ter Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is.

Verwerende partij gaat hierbij echter te kort door de bocht, en past artikel 9ter Vreemdelingenwet fout toe.

Dit artikel stelt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Verzoekster legde bij haar aanvraag tot regularisatie een kopie van haar paspoort voor. Het feit dat zij nagelaten heeft de pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij haar aanvraag toe te voegen, maakt dit document niet ongeldig als bewijs van identiteit, zoals vereist door artikel 9ter Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9ter§2 Vreemd.W, waar verwerende partij in bestreden beslissing naar verwijst, blijkt immers niet dat het om een geldig paspoort zou moeten gaan. Het is aldus evenmin een vereiste dat de pagina's met geldigheidsdata worden toegevoegd.

Het paspoort van verzoekster, ook al blijkt hier niet uit of het nog geldig is, bevat de volledige naam, geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoekster, zoals vereist door lid 1° van artikel 9ter§2 Vreemd.W. Het is eveneens uitgereikt door een bevoegde overheid, zoals vereist door lid 2° van artikel 9ter§2 Vreemd.W. Het laat verder toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster en is niet opgesteld op basis van verzoeksters loutere verklaringen.

In casu is verzoeksters' paspoort nog steeds geldig, en dit tot 17 juli 2016 (bijlage 2). Zij heeft echter nagelaten deze pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij haar aanvraag toe te voegen. Deze kwestie is echter irrelevant, gezien uit de bewoordingen van artikel 9ter niet blijkt dat het een geldig paspoort moet betreffen. Een vervallen paspoort van een staat die nog bestaat, toont immers op voldoende wijze de nationaliteit aan van de houder van het document, en vormt een bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat verwerende partij, door te vereisen dat bij het paspoort de pagina met de geldigheidsdata toegevoegd zou worden bij de aanvraag om na te gaan of het paspoort niet vervallen is, een voorwaarde toevoegt en dus geen correcte toepassing maakt van artikel 9ter Vreemd. W.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekster zou zijn. Er zijn geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekster niet (meer) de Kameroense nationaliteit zou bezitten.

In deze context kan overigens verwezen worden naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over vervallen paspoorten :

“Een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is van een bestaande staat blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit”

“Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. ”

“Het Grondwettelijk Hof heeft er op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de gemachtigde blijkens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk) te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. In het arrest van de Raad van State wordt bepaald dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel betrekking heeft op de identiteit als de nationaliteit. Het bewijs moet weliswaar niet enkel met een identiteitsdocument worden geleverd en een paspoort kan het bewijs daarvan vormen, ook als het inmiddels vervallen is (...) ”

Zoals in de vorige punten werd aangetoond, beging verwerende partij beging een schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet door de aanvraag tot regularisatie onontvankelijk te verklaren omdat een paspoort zonder pagina die de geldigheidsdata niet bevat zogenaamd geen voldoende bewijs van identiteit zouden vormen.

2. Verder beging verwerende partij een schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verder dienen de motieven minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet kan immers onmogelijk deugdelijk of redelijk zijn. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoekster kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering, omwille van de hierboven aangehaalde redenen.

Gezien het voorgaande kan vastgesteld worden dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging gebaseerd is op een niet-afdoende motivatie. Verzoeker legt immers wel een identiteitsdocument dat aan artikel 9ter §2 Vreemd.W. beantwoordt.

3. Ten derde werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het paspoort zonder pagina met de geldigheidsdatum geen afdoende bewijs van identiteit vormt, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met het door verzoekster aangeboden document, door dit niet in overweging te nemen. Verwerende partij had niet moeten controleren of deze pagina bij het paspoort toegevoegd was, gezien in het kader van een medische regularisatie volstaat dat de identiteit vaststaat, zoals dat in casu het geval is. In ondergeschikte orde kan toegevoegd worden dat indien verwerende partij voor de volledigheid toch zou willen nagaan of verzoeksters' paspoort nog actueel was, zij als een behoorlijk bestuurder had kunnen vragen deze pagina nog bijkomend toe te voegen. Het bleek immers nergens uit het dossier dat haar paspoort vervallen was of dat haar nationaliteit gewijzigd was. En inderdaad, het blijkt dat verzoeksters' paspoort nog geldig is tot juli 2016.

4. Tot slot werd het redelijkheidsbeginsel geschonden door verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaren louter omdat de pagina met de geldigheidsdatum ontbrak. Zoals hiervoor werd aangetoond, is deze beslissing dan ook kennelijk onredelijk.

Verwerende partij maakt geen correcte afweging tussen zijn beslissing en de gevolgen ervan. Door de aanvraag op basis van artikel 9ter Vreemd. W. af te wijzen, duwt verwerende partij verzoekster in de illegaliteit zonder enig vooruitzicht op een betere toekomst. Verzoekster kan voor haar aandoening niet behandeld worden in haar land van herkomst en de bestreden beslissing maakt het voor hem onmogelijk in België legaal verblijf te bekomen. De gevolgen van deze beslissing zijn voor verzoeker dramatisch en mensonwaardig, en maken een schending van artikel 3 EVRM uit.

Tegenpartij heeft onzorgvuldig en onredelijk gehandeld bij het nemen van de beslissing.

Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat het feit dat de verzoekster naliel de pagina met de geldigheidsdata bij haar paspoort te voegen, niet van aard is de bestreden beslissing te wettigen. Er is immers niet vereist dat het paspoort nog geldig zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad van State in zijn arrest nr. 209.878 van 21 december 2010 oordeelde dat het latere medische onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de

nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen.

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat nationaliteit aan verandering onderhevig kan zijn en derhalve sluitend moet zijn. Aangezien de geldigheid van het paspoort niet kon worden nagegaan omwille van de ontbrekende bladzijde, kon de geldigheid van het paspoort niet worden nagegaan. Derhalve werd in casu terecht tot de onontvankelijkheid besloten aangezien de aanvraag onmogelijk verder behandeld kon worden wegens het ontbreken van voldoende zekerheid met betrekking tot het land van herkomst.

Het feit dat verzoekster thans alsnog de desbetreffende "bladzijde voorlegt, doet geen afbreuk aan de juistheid van de motivering; het bestuur kon er immers bij het nemen van zijn beslissing geen rekening mee houden, bovendien dient aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden te zijn voldaan op het ogenblik van indienen van de aanvraag. (RvS nr. 214.351 van 20 juni 2011)

Artikel 9 ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet stelt dat het "bewijselement" onder meer de nationaliteit dient te vermelden. Ook het Grondwettelijk Hof betreft de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager. Derhalve kon de verwerende partij zich wel oordelen dat de nationaliteit een constitutief element is bewijs van identiteit en aldus conform artikel 9ter, §2, de aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens het niet aantonen van de actuele nationaliteit.

Aangaande de bewijswaarde van het vervallen paspoort oordeelde de Raad in een recent arrest nr. 73.696 van 20 januari 2012 aangaande een identiek geval:

"De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is af geleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfplaatsen van eerste verzoekster sindsdien — is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond."

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat verzoekster zijn actuele nationaliteit niet op sluitende wijze heeft bewezen.

Het middel is ongegrond."

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen" luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet: "de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet".

3.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking

tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.6. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geoordeeld heeft dat de kopie van het paspoort die de eerste verzoekster voorlegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen bewijs levert van haar identiteit, waardoor de verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet en de aanvraag op basis van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd.

In casu heeft de eerste verzoekster nagelaten de pagina met de geldigheidsdata van haar paspoort bij haar aanvraag te voegen. Uit het administratief dossier blijkt dat de geldigheid van het paspoort op 18 juli 2011 verlengd werd tot 17 juli 2016. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Gelet op het feit dat de pagina met geldigheidsdata ontbrak, kon de verweerder hiermee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dan ook geen rekening houden.

De Raad wenst echter op te merken dat, zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vereist dat de vreemdeling die zijn identiteit aantoonst bij de voorlegging van een paspoort een pagina met geldigheidsdata dient toe te voegen. Waar de gemachtigde zou stellen dat een dergelijke pagina met geldigheidsdata noodzakelijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren, zou deze een voorwaarde toevoegen aan de Vreemdelingenwet en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schenden.

3.7. Kernpunt van de betwisting vormt echter de vraag of een vervallen Kameroens paspoort nog steeds de identiteit van de eerste verzoekster kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het paspoort niet aanvaardt omdat *"De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van de op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren."*

3.9. De eerste subvraag die zich hier stelt, is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.10. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het *"bewijselement"* onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

3.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de in punt 2.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet

van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Kortom, voortaan volstaat het dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit kan gelden, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

3.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. In dit laatste geval kan een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van betrokken kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). *In casu*, lijdt het geen twijfel dat Kameroen een bestaande staat betreft.

3.14. Voor wat betreft de Kameroense nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop de eerste verzoekster zich beriep in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing elementen waren die ernstige twijfels deden rijzen over haar actuele bezit van deze Kameroense nationaliteit. (zie RvS 31 december 2010, nr. 209.878, RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166; RvS 18 december 2012, nr. 221.807).

De Raad stelt vast dat verzoekster naar aanleiding van de eerste aanvraag van 29 maart 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een Kameroens paspoort voorlegde met nr. 71491. De gemachtigde verklaarde de aanvraag op 2 mei 2011 onontvankelijk omwille van het gegeven dat het paspoort maar geldig was tot 30 juni 2008.

Deze beslissing maakte voorwerp uit van het arrest nr. 70240 van 21 november 2011, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde: *“Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende*

partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Kameroense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde niettemin een nagenoeg identieke beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenwel op 11 augustus 2011 al een volgende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die werd vergezeld door hetzelfde Kameroens paspoort van de verzoekster met nr. 714911. Deze maal werd een pagina met de geldigheidsdata toegevoegd waaruit blijkt dat het paspoort werd verlengd tot 17 juli 2016. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het onderzoek naar de ontvankelijkheidsvoorwaarden in een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 november 2011 het volgende wordt vermeld: “ID/PP: OK”.

Bij de aanvraag van 6 juni 2012, vermeld in punt 1, voegde verzoekster nogmaals paspoort nr. 714911 toe, ditmaal zonder de pagina met geldigheidsdata. Het betreft hier hetzelfde paspoort dat voorwerp uitmaakte van de beslissing van 2 mei 2011 waarover de Raad zich op boog in hoger vermeld arrest nr. 70240 en waarbij de beslissing werd vernietigd.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Kameroense nationaliteit van de eerste verzoekster in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van de eerste verzoekster die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Ten overvloede stelt de Raad vast dat bij de nationaliteit van de eerste verzoekster in de bestreden beslissing wordt vermeld “Kameroen”.

Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de eerste verzoekster haar identiteit niet aantoot zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet louter omdat werd nagelaten om de pagina met geldigheidsdata van het paspoort bij de aanvraag te voegen. Door op grond daarvan te concluderen dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de door de verweerder aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verweerder niet aantoot dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.15. De vaststelling in de bestreden beslissing “*Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.*”, vindt geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden en waarin ook te lezen valt “*Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.*” (cf. de in punt 3.5. geciteerde passage).

3.16. Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES